

Plitvička jezera – neispričana povijest (2.) Turistička kuća, Khuen-Héderváry i tulum pjevačkih društava

Jedna od litografskih razglednica Ottmara Ziehlera, napravljena na temelju Krapekove fotografije (iz arhive NP Plitvička jezera)

Krajiški časnici skupili su novac i 1862. izgradili ‘Turistenhaus’ nalik na graničarski čardak, koja je desetljećima bila jedino mjesto gdje se na Plitvičkim jezerima moglo prenoćiti. U tu su kuću navraćale i u njoj noćile brojne ugledne i poznate osobe 19. stoljeća koje su obilazile sve poznatije Plitvice. Godine 1870. fotograf Ivan Standl izdao je prvu hrvatsku fotomonografiju u kojoj su i četiri fotografije Plitvičkih jezera

Piše: Nives Matijević

Za povijest turizma na Plitvicama prekretnica je 1862. godina (neki izvori navode i 1861. godinu), kad je na Velikoj Poljani, s koje je krasan pogled na najveće jezero Kozjak, izgrađena Turistička kuća (Turistenhaus). Zvali su je još i Putnička, Carska, Planinarska i Šumarska kuća. Sad se više nije moralo noćiti pod vedrim nebom ili u šatorima, kako je to bilo onomad, kad su se časnici krajiških pukovnija ovdje okupili da se upoznaju.

U svom je putopisu „Plitvička jezera“ iz 1893. godine **Ivan vitez Trnski** (1819.-1910.), upravni časnik u Vojnoj krajini, književnik i “zadnji ilirac” inicijativu za gradnju Turističke kuće pripisao podmaršalu **Ivanu vitezu Wagneru**, kasnije ministru obrane, koji da je obišao Plitvice 1860. godine.

“Graničarski časnici smetnuše novac...”

“Ponajviše graničarski časnici smetnuše nuždan novac i tako sagradiše kuću, a u njoj smjestiše lugara, koji dočekuje polaznike jezerâ i od onda počеше gosti, gdjekada čitava društva dolaziti na dan dva, jer imaju gdje prenoćiti i za hrđava vremena zakloniti glavu, a dobivaju kakva takva jela i pila za umjerenu cieniu, ne trebaju ga dakle donositi u torbi i sudiću. Kašnje sagradiše o trošku investicione zaklade liepu cestu do Plitvičkih jezera uz jezera do Leskovca, te ju sastaviše sa drugom iz Otočca u Petrovo Selo i u Bišće”, zapisao je Trnski.

Seljaci bi donosili u Turističku kuću pastrve i rakove koje su ulovili i prodavali ih za nekoliko groša, nudili su i jaja, živad, a ponekad i sedrene okamine.

“Lovljenje pastrva vrlo je teško i nužno, jer pastrve najvole boraviti u dubini, izim kad se stanu mriestiti, jer onda navale na plitčine i možeš ih na silu božju nahvatati rek bi i rešetom. Siromah seljak sa Jezerca, Bigina Sela, sa Plitvica ili iz Ljeskovca poveže ili sbije tri četiri kratka trupčića, i na toj maloj splati (Jezerčani zovu je kerepom) sjedne ribar i otisne se od obale na jezeru udičariti. Tri četiri ure sjedi jadnik na kerepu, drži prutilo u ruci i mirno čeka, dok se pastrva kad-tad ne namjeri na meku te ne zapne za udicu”, zapisao je.

Sam Trnski bio je na Plitvicama dok “ondje nije bilo nikakve prilike kakovoj podvorbi, a kamoli prenoćivanju”, pa je sobom nosio “nešto pečene živadi, kruha u ploskunj vina”. Od onda je promovirao Plitvice i radio na uređenju staza oko jezera ulažući u to i vlastiti novac, zapisat će kasnije

Turistička kuća je po stilu gradnje nalikovala na graničarski čardak. “Kuća je do prvog sprata zidana, a dalje gore drvena. Na katu su tri sobe, dvije male i jedna velika. Na prvom katu je široki otvoreni hodnik okolo naokolo s kojeg je bio krasan pogled na jezera. Kuća je u dobrom stanju i sve je čisto. Jedna od manjih soba služi činovniku šumarskog ureda u Otočcu kad ovamo u službenom poslu dođe, te je providjena sa lijepa dva kreveta, stolom pisaćim i za robu ormarom. U drugoj sobi imade četiri kreveta sa slamnjačami, natrpanih friškim sijenom, u najvećoj pako sobi imade dva oveća stola i nekoliko klupa. U prvoj od malenih soba nalazila se i spomen knjiga u kojoj bi posjetitelj štogod ubilježili, a bilo je i pjesama”. Tako je **Levin Schlosser, vitez Klekovski**, tajnik Hrvatskog planinarskog društva kasnije opisao Turističku kuću.

Turistička kuća (iz arhive NP Plitvička jezera)

Turistenhaus je prikazana i na ‘Tlovidu Plitvičkih jezerah u Pukovnji Otočkoj u spomen njegovoj preuzvišenosti gospodinu generalu **Franji barunu Filipoviću**’ iz 1880. godine autora Antuna Zelinkoya, koji se čuva u arhivi Nacionalnog parka Plitvička jezera.

Godine 1865. Plitvice je obišao prirodoslovac **Josip Torbar** (1824.-1900.), te potom u listu Domobran objavio feljton ‘O uzlazu na planine – Uzlaz na Klek i Plešivicu’, te zapisao: ‘Uzporedivši prizore, kojima se oko s Plišivice naslađuje s prizori Plitvičkih jezerah, dajem ja, sa svoje strane, svakako prednost Plišivici. Da nisu Plitvička jezera vještīm Tkalčevićēvi perom opisana, bio bih koju i o njih nacrtao...’

U sklopu svog obilaska gornje Krajine godine 1868. na Plitvička jezera navratio je i ‘preuzvišeni zemaljski zapovjednik’ (zapovjednik Hrvatske i Slavonije) general i barun **Ludwig von Gablenz** (1814.-1874.).

Doba je to kad putovanje ovim slabo naseljenim krajevima nije bez rizika. U rujnu 1870. godine list Zatočnik donosi dopis o pljački u plitvičkom kraju: “Prošle nedjelje navale dva čovjeka na tursku odjevena na kolnu (malu) poštu te izmlativši sjekirom vojnika stražara, što se za obranu (!) vozi, a nedotaknuvši voznika, okradu poštu, vele 1000 forinti u zlatu. To se je dogodilo na prugi Petrovoselo-Korenica, izpod Priboja, nedaleko mjesta odkud se okreće na najzanimivije, al i najzanemarenije mjesto u našoj pukovnji, na Plitvička jezera. Put od Petrovasela do Korenice tako je samotān, da osim pet šest li kućah na Priboju i amo tamo koga stana – podalje od ceste – nema na tom putu, dugu do tri i pol sata vožnje, nijedne kuće. ... No, uz to si valja pomisliti da je taj prediel u blizini turske međe, jer za dobar sat lahko se Turske dovineš. Uz to valja na obzir uzeti da je taj zakutak naše pukovnije međašem ogulinskoj i ličkoj pukovnji, a to je sada vrlo karakteristično, jer je kod nas prieki sud, dočīm u ogulinskoj i ličkoj pukovnji nije...”

No, ispalo je da lopovi nisu bili Turci, nego preodjevene ‘domaće skitalice’ u dosluhu s ‘voznikom’.

Plitvice u prvoj hrvatskoj foto-monografiji

Jedan od prvih profesionalnih fotografa u Zagrebu i Hrvatskoj **Ivan Standl** (1832.-1897.) objavio je 1870. godine prvu hrvatsku foto-monografiju ‘Fotografijske slike iz Dalmacije, Hrvatske i Slavonije’. Sadržavala je 24 fotografije popraćene tekstovima raznih autora, od kojih su četiri bile s Plitvičkih jezera i prikazivale slapove – dvije pād Galovca u Jezerce, te pād Jezerca u Kozjak i pād Plitvice u Koranu. Knjiga je doživjela više izdanja, a za izdanje iz 1873. koje je poslao na izložbu u London Standl je dobio i nagradu. Standlove fotografije spadaju među najstarije snimke Plitvičkih jezera, prodavale su se i zasebno, a objavljivane su i u tadašnjim novinama.

Godine 1872. na Plitvička jezera navratio je i ugarski ministar financija **Károly Kerkapoly**, koji je u srpnju putovao Krajinom u namjeri da pregleda financijalne i carinske straže i “uputi se u stanje drugih pod zajedničko ugarsko-hrvatsko ministarstvo spadajućih poslovah Vojne Krajine, kao što su brzjav i pošta”.

U Zagrebu se 1874. godine osniva Hrvatsko planinarsko društvo (HPD), prva planinarska organizacija u Hrvatskoj (danas HPD Zagreb-Matica). Bila

je na početku karijere službovao kao krajiški upravni časnik i sveučilišnog profesora, geologa **Đure Pilara** (1846.-1893.). HPD je povremeno organizirao izlete za članstvo, a godine 1877. za rujan su najavili i izlet na Plitvička jezera.

Prirodoslovac, putopisac i planinar **Dragutin Hirc** (1853.-1921.), tada učitelj u Bakru, godine 1878. je izdao knjigu putopisa u kojoj je bio i ‘Put na Plitvička jezera’. Hirc je s prijateljima obilazio jezera, proučavao floru i faunu, prikupljao uzorke. Prenoćili su u Putničkoj kući, a u velikoj sobi na katu sva su četiri zida bila ispisana imenima posjetitelja i domoljubnim mislima u prozi i stihu, zapisao je Hirc. Dva dana prije njega na Plitvicama je bio i dr. **Johannes Frischauf**, profesor matematike na sveučilištu u Grazu i poznati alpinist. Frischauf je zapravo bio taj koji je Budisavljeviću i Pilaru predložio osnivanje planinarskog društva, jer da takvo društvo imaju sve okolne zemlje. Godine 1874. objavio je i putopis ‘Bergtouren im kroatischen Grenzlande’ i oduševljen Plitvičkim jezerima zapisao: “Plitvice su najkrasnija jezera što sam ih dosad vidio, nijedno jezero sa svojom okolicom u njemačkim Alpama nije im ravno. Kad ih promatraš valja ti priznati da ni iznovični posjet prijašnjega dojma ne bi oslabio”.

Slika ‘Plitvička jezera u Hrvatskoj’ iz 19. stoljeća, autor njemački slikar Karl Prestele

Kako su Kozjak i Novakovića Brod dobili ime

Hircu i prijateljima njihov je vodič Mijat ispričapovijedao tada kako je jezero Kozjak dobilo ime:

“Ima tomu mnogo godina, što su se u okolini vukovi u velikih čoporih pojavili; navalili i u Ljeskovac i među ove daščare i poklali nekoliko koza. Ljeskovčani uplašeni, da im sve koze ne postradaju, odvedoše ih na ovaj otočić u jezeru, gdje ih je čoban dan i noć čuvao i gdje su imali dosta hrane. Od ono vam se doba i ovo jezero zove Kozjak”.

Nakon Austro-ugarske okupacije dotadašnjeg Bosanskog pašaluka 1878. godine Plitvička jezera više nisu bila pogranično područje. Vojna krajina razvojačena je još 1873. godine, a 1881. pripojena civilnoj Hrvatskoj. Izletnika na Plitvice bilo je sve više.

Hrvatsko planinarsko društvo, kojim je predsjedavao **Ljudevit Vukotinović**, organiziralo je izlet na Plitvička jezera od 28. lipnja do 2. srpnja 1883. godine, a izletnici su boravili u Putničkoj kući. Tajnik HPD-a **Levin Schlosser Klekovski** napisao je o tome članak „Izlet na Plitvička jezera“, kasnije uvršten u spomenicu povodom desete obljetnice HPD-a 1884. godine. Klekovski je zabilježio i da im je seljak koji je vodio izletnike otkrio kako je nastalo ime jezera Novakovića Brod – “zloglasni tat Novaković sa ukradenimi konji hoteći izbjeći potjeri u njem se utopio...” Jezero Kaluđerovac je dobilo po kaluđeru-pustinjaku, koji da je boravio u obližnjoj špilji. Klekovski piše i da Crna rijeka, Prošćansko jezero i Kozjak obiluju pastrvama. U doba kad je on bio na Plitvicama kerep je postao lađa u koju stane 12 ljudi, od toga četiri veslača i kormilar.

Khuen-Héderváry u Turističkoj kući

Nepunu godinu nakon što je postao banom, Hrvatske i Slavonije, **Károly Khuen-Héderváry** (1849.-1918.) obilazio je 1884. Hrvatsku i Liku, pa je u kolovozu posjetio i Plitvička jezera. Ban je s pratnjom stigao prije podneva, a “doček je bio impozantan” i okupio je mnogo naroda iz susjednih sela

“Otočani dođoše s glasbom i mužari na jezera pred bana. Njima se pridružili Vrhovljani. ... Na međi otočkoj dočekaao je predstojnik Jansa sa svojim kotaranima svietloga bana uz svirku glasbe i palenje mužarah. Paroh **Jovo Budisavljević** pozdravi svietlog bana u ime naroda Otočkog kotara, a ban odgovori patriotskim duhom. Dok je glasba svirala u šumi odveze se svietli ban na kerepu po jezeru i dođe u Kuću planinarah, gdje ga je paroh pozdravio. Odgovor svietloga bana primljen je oduševljenjem i klicanjem živio ban! Za užinom nazdravljen je ban, koji odzdravi domovini i prisutnim. Glasba je svirala i mužari pucali. Svietli ban bijaše posve zadovoljan sa iskrenim dočekom”.

“...S balkona šumarske kuće (Turistička kuća op.a.) koji se stere oko cijele kuće i s koga se vide ostala jezera nad Kozjakom i slapovi koji se s viših u niža jezera gromovito spuštaju, motrio je preuzvišeni gospodin divni ovaj predjel, nemogući dosta nahvaliti i naradovati mu se...

Kako su se svijetlom banu dopala Plitvička jezera najbolje svjedoče riječi što ih je u spomenicu napisao: ‘Sjajno ogledalo krasnih Plitvičkih jezerah neka nam uvijek pruža sjajnu sliku sretne nam domovine’.” Bio je to početak dvadesetogodišnjeg razdoblja ‘khuenovštine’, obilježenog mađarizacijom i suzbijanjem pokušaja veće hrvatske autonomije, ali i razvojem kapitalizma što će se odraziti i na Plitvička jezera.

Publicist i planinar **Božidar Kukuljević-Sakcinski** (1861.-1927.) bio je još jedan zaljubljenik u Plitvice, te je 1885. u Hrvatskoj vili objavio spjev Jezerkinje, u kojem spominje Plitvičku vilu.

Litografska razglednica Ottmara Ziehlera, napravljena na temelju Krapekove fotografije

„Glasbena zabava“ pjevačkih društava na Plitvicama

Pjevačko glazbeno društvo ‘Velebit’ iz Gospića 1885. je došlo na ideju da za Petrovo/Petrov dan te godine organizira masovnu glazbenu zabavu na Plitvičkim jezerima. Planiran je zajednički objed po primjerenoj cijeni, “impozantna razsvjeta najljepših jezerah i vodopadah, sa bengalskom vatrom i vatromet”.

Izabran je poseban upravljajući odbor za izlet na Plitvice “koji neće žaliti truda da gosti iz drugih krajevah ponesu sobom dragu uspomenu na Plitvička jezera i podpuno zadovoljstvo”. Zainteresirani putnici trebali su se javiti odboru, a njegova će biti skrb da budu kola udobna i što jeftinija. Cijena izleta od Karlovca na Plitvička jezera i natrag bila je 5 forinti po osobi, a isto tako od Senja i Karlobaga. Tako su u novinama pozvali zainteresirane na izlet 28./29. lipnja na Plitvička jezera “k bajnom dvorovom Crne kraljice, koji se po dnevnih pričah našeg naroda nalažahu među pravjekim šumami na Plitvičkih jezerih, taj perpetuum mobile vodnoga svijeta...”

Pozivu bratskog pjevačkog društva iz Gospića odlučilo se odazvati i Prvo hrvatsko pjevačko društvo ‘Zora’ iz Karlovca i pozvati na izlet svoje članove. Plan je bio 27. lipnja krenuti iz Karlovca, prenoćiti u Slunju, potom se u zoru 28. lipnja kreće na Plitvička jezera gdje je za 10 sati urečen sastanak svih društava kod Turističke kuće. “Slijedi odhod na sve ljepše točke Plitvica, zatim je objed uz vrlo jeftinu cijenu za koji se pobrinuo odbor društva Velebita, navečer je pjevačka glasbena zabava, vatromet i razsvjeta jezerah, a svršuje se plesom. Na Plitvicah se noći. Za gospoje i gospođice uređeni su posebni i udobni stanovi. 29. ujutro kreće se natrag za Karlovac”, pišu iz Zore.

Izlet i zabava za Petrovdan bili su izvanredno uspješni, a o tome su naširoko izvijestile tadašnje novine. “Pozivu ‘Velebita’ odazvao se je nenadan broj učestnikah, posjetilo je naime jezera preko 400 osobah. Akoprem je ‘Velebit’ jedno od najmlađih pjevačkih društva to mu liepo uspijevaju sve zabave, a ovom si je osobito lice osvietlao. Svi učestnici sprovedoše čitav dan i čitavu noć u zabavi i veselju u divotnu tom kraju. Liepa priredba ima se zahvaliti osobitomu požrtvovanju i vještu ravanju predsjednika društva ‘Velebita’ g. **Vilimu Crlenjaku**, koji od postanka društva ravna njime kao predsjednik, a radi i kao izvršujući član te je doista duša društva. Gospićani su sretni, što u svojoj sredini imadu ovog vrlog muža, kojega nastojanjem društvo i u pjesmi i u glasbi napreduje tako, da se i sa starijimi društvi može mjeriti, te koje jim je već mnogu liepu i plemenitu zabavu priredilo te će, nadamo se stalno, i više jih još prirediti” pisale su Narodne novine.

Karlovačko Svjetlo o izletu i zabavi na Plitvicama objavilo je reportažu na čak dvije stranice: “Pod sjenicami napravljenimi iz bukova granja, udareni bili dugi drveni stolovi, prostrti bielimi stolnjaci. Gdje je koj sjeo, dobro je sjeo, manjkalo mu nije ničesa, a najmanje veselja i dobre volje. Zdravice su se stale redati...”

“Koliko je trebalo truda, napora a borme i troška dok se je onako divno i ukusno nakitila Putnička kuća, dok se priuredili svi oni potrebiti prostori i krasno uređeni i ovjenčani šatorići, dok se je izveo velik vatromet, dok su se nabavile i dopremile dvije glasbe, a da ne govorimo o drugih potrebštinah...Okolo šest sati poče koncert. Sve točke programa izvedene su liepo i točno...Za vrieme koncerta, čim se je smrklo, pohiti društvo gledati vatromet kraj jezera. Društvo bijaše ushićeno kad na koncu planuše jezera u crveno bijelo modroj boji. ... Po tom sliedio je ples. Trajao je do zore, koju dočeka cielo društvo, muškarci i nježni spol posve zadovoljno zabavljajuć se i uživajuć najugodnije čase. ...”, izvijestila je Hrvatska vila.

Iste godine, 25 godina nakon prvog izdanja, iz tiska je izišlo i drugo izdanje ‘Put na Plitvice’ **Adolfa Vebera Tkalčevića**, prvog putopisa o Plitvicama na hrvatskom jeziku.

Album fotografija Hinka Krapeka ‘Slunj.Plitvička jezera’

Godine 1885. u Ljeskovcu (danas Plitvički Ljeskovac), selu pored kojeg se spajaju Crna i Bijela rijeka koje donose naviše vode jezerima, izgrađena je pravoslavna crkvice Svetog mučenika kneza Lazara, koja je srušena u Drugom svjetskom ratu. Gradnja crkve financirala se dobrovoljnim priložima graničarskih časnika, posjednika, trgovaca i običnih seljaka širom Like i drugih dijelova carevine, pa i iz inozemstva, a otočka imovna općina svu je drvenu građu dala besplatno.

Krapekovi albumi i razglednice Plitvica

Krajem 1886. godine iz tiska je izišao foto album ‘Slunj. Plitvička jezera’ **Hinka Krapeka** (1841.-1915.), danas raritetno izdanje čija cijena premašuje 2000 eura.

“Poznati karlovački fotograf g. Krapek proputovao je prošloga ljeta romantične okoline Slunja i Plitvičkih jezera i fotogralirao je najljepše točke onih krajeva. Album sadržaje 21 sliku, od kojih nam 8 predočuje Slunj i njegovu okolicu, a 13 Plitvička jezera. Tko pregleda pomno album gosp. Krapeka, ako još nije vidio divne krajeve, koji su u njem fotografirani, zaželit će, da ih vidi. Tko je pako vidio one prediele, veselit će se albumu, jer će mu njegove slike dovesti u pamet sve potankosti koje se lako zaborave. Mi smo u istinu zahvalni g. Krapeku, što je došao na liepu ideju da fotografira slunjsku okolicu i Plitvička jezera, jer će se mnogi uvjeriti, da ne treba tražiti prirodne krasote, ali ima ljudi, koji misle, da je to patriotična izmišljotina. Album g. Krapeka možda će ih potaknuti, da se potrude u onaj divni kraj, da se na svoje oči uvjere, koliko je krasna naša Hrvatska. G. Krapek pokazao je da zna naći najljepše točke, te je uistinu uspio u izboru motiva. Slike su mu savršeno izvedene, prekrasno izvedene. Neke očaravaju ljepotom prediela, diviš se nenadanom otkriću bajne prirode. Sve su slike liepe, a nama se najviše svidjaju vodopad Slunjčice i jezero Kozjak. G. Krapek snimioj e s više strana jezero Kozjak. U istinu, divno je to jezero, čarobno se zrcali među tihimi šumami, svija se među briegovi, prodire u tajinstvene uvalice. Priroda je tuj ozbiljna, tiha, sve te mami u sjetnu zabit. Po sudu jednoga obožavatelja Plitvičkih jezera, koji je mjesec

krasnih vila, u kojih će stanova ti Rusi, Englezi, Francezi itd. Album g. Krapeka vrlo je ukusan. U njem je i opis Slunjčice i Plitvičkih jezera. Tko ga želi imati, neka se obrati na g. Krapeka u Karlovac. Cielu Album stoji 25 fr., a pojedine fotografije 1 for. i 30. nč.”, piše Balkan, zagrebački list za zabavu i pouku.

Krapekova razglednica

Krapek je 1888. godine objavio i knjižicu ‘Priča o Plitvičkih jezerih’, u kojoj je zabilježio narodno pripovijedanje o postanku jezera – u jednoj sušnoj godini na molbu naroda stvorila ih je dobročiniteljica Crna kraljica, kojoj su sazidali dvore kod prvog, Proščanskog jezera, pa onda nestala i obećala da će se jednom opet pojaviti. Za uspomenu na svoj dolazak Crna kraljica je narodu ostavila cvijet koji zovu vladisavka.

U rujnu 1892. Krapek je na jedan od svojih pohoda Plitvicama poveo i prijatelja **Stjepana Širolu** (1867.-1926.), učitelja, novinara i književnika. Širola je kasnije napisao putopis ‘Put na Plitvička jezera’ prvo objavljivani u nastavcima u karlovačkom Svjetlu, a 1894. tiskan u nakladi Hinka Krapeka. Zbirka knjižne građe ‘Hinko Krapek’ u kojoj su ova izdanja na popisu je zaštićenih hrvatskih kulturnih dobara, a vlasništvu je Gradske knjižnice Ivan Goran Kovačić u Karlovcu. “Vrijednost fotomonografije ‘Slunj. Plitvička jezera’ leži u činjenici da predstavlja prvi objedinjeni pokušaj predstavljanja kulturno-povijesne i prirodne baštine Slunja i Plitvičkih jezera. Knjižica ‘Priča o Plitvičkih jezerih’ je jedina priča o Plitvičkim jezerima koja je nastala prema narodnoj legendi o njihovom nastajanju. Putopis Stjepana Širole ‘Na Plitvička jezera’ je ostavio veli trag u promociji Plitvičkih jezera a njegovi podaci se i danas uvelike koriste”, navode u obrazloženju Registra kulturnih dobara Ministarstva kulture i medija.

Do danas se ne zna koliko je fotografija Plitvičkih jezera Krapek snimio, a snimao ih je nekoliko puta godišnje u svim godišnjim dobima. Bio je to motiv kojem se najčešće vraćao, a snimanja su ga, kako je sam zapisao, posve financijski iscrpila. Osim albuma – bilo ih je najmanje tri – kako bi pokrio troškove snimanja Krapek je nudio na prodaju i zasebne fotografije jezera. Također je izdavao i crno-bijele fotogafije Plitvica. Osim toga, poznati izdavatelj razglednica **Ottmar Ziehler** iz Munchena izdavao je litografske razglednice Plitvičkih jezera, na kojima je bio crtež u boji načinjen

(objavljeno 30.9.2024.)

Novinarski projekt „Plitvička jezera – neispričana povijest“ realiziran je u okviru programa poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije.

Prvi nastavak je dostupan [ovdje](#), kao i [treći](#), [četvrti](#), [peti](#) i [šesti](#) nastavak serijala

Tags

Share

PLITVIČKA JEZERA

f t g+ in p

Glavni SLAPP tužitelji su Brkić, Tolušić, HRT, Željka Markić i -suci

Sutkinja traži zabranu bavljenja novinarstvom nagrađivanim novinarima

RELATED POSTS

DOSJE

Plitvička jezera – neispričana povijest (6.): Partizanska ženska četa, krvavi Uskrs '91. i građevinsko mahnitanje

30/11/2024

DOSJE

Ludi za lovom (5.) Budor taji na što Lovački savez troši 13,4 milijuna eura godišnje, tko sada vozi Dečakovu limuzinu?

30/11/2024

DOSJE

Plitvička jezera – neispričana povijest (5.) U osvit Velikog rata francuski turisti otkrivaju Plitvice, a snima se i prvi reklamni film

29/11/2024

DOSJE

Plitvička jezera – neispričana povijest (4.): Početkom 20. st. objavljene bogato ilustrirane knjige o Lici i Plitvicama

27/11/2024

DOSJE

Plitvička jezera – neispričana povijest (3.) Društvo za uređenje Plitvičkih jezera gradi prvi hotel i zauvijek mijenja Plitvice

26/11/2024

DOSJE, ZELENO

Ludi za lovom (4.) Ekolozi: ‘Država daje milijune eura lovcima, ubojicama životinja koji pomažu krivolovcima’

24/11/2024

Impressum

Zagrebi je medijski portal Hrvatskog centra za istraživačko novinarstvo i slobodu medija (HRCIN).
OIB: 68800865154,
MB: 04325532
IBAN:
HR9823600001102458120
Glavni urednik: Saša Paparella

Kontakt

HRCIN, Matije Divkovića 7,
10090 Zagreb
info@zagrebi.hr

Članke možete komentirati na našoj **Facebook stranici**.

Donacije

Zagrebi i ostale projekte HRCIN-a možete donirat na **linku**.